

Missatge de Nadal de Sa Majestat el Rei

Palau Reial de Madrid, 24 de desembre de 2024

Bona nit i gràcies per permetre'm acompanyar-vos uns instants en una nit tan especial, de trobada i celebració, que vos desitge, juntament amb la reina, la princesa Leonor i la infanta Sofía, que siga feliç i tranquil·la.

Esta nit de Nadal m'agradaria referir-me, en primer lloc, i de segur que m'enteneu, a la terrible DANA que fa quasi dos mesos va colpejar amb una força inusual diverses zones de l'est i el sud d'Espanya, especialment, a València.

Les persones que hi van perdre la vida i els desapareguts mereixen tot el nostre respecte i no hem d'oblidar mai el dolor i la tristesa que han deixat en les seues famílies. Milers de persones van veure com el que fins feia poc era el seu poble, el seu barri, la seua faena, la seua casa, el seu negoci i la seua escola quedaven reduïts a runa o, fins i tot, desapareixien. Un fet difícil d'assumir, però del qual tots n'hauríem de poder traure els ensenyaments necessaris que ens enfortisquen com a societat i ens facen créixer.

No hem d'oblidar mai aquelles primeres imatges de la riuada que tot ho va arrasar, els rescats de persones —algunes de malaltes, ancianes o esgotades— que intentaven eixir del cotxe o es refugiaven en teulades i terrats. També vam veure els qui obrien les seues cases per a acollir-hi els més vulnerables i oposaven, a la força implacable de l'aigua i del llot, la força aclaparadora de la solidaritat i la humanitat. Veïns, voluntaris, equips de protecció civil, bombers, cossos de seguretat, Forces Armades, ONG, i també empreses que van organitzar col·lectes i donacions, que fins i tot van mobilitzar el seu personal i maquinària... L'ajuda i la col·laboració de tots està propiciant que, a poc a poc, les més de 800.000 persones

afectades recuperen gradualment en la seua vida un cert grau de normalitat. I que el mitjà i llarg termini quede igualment atés per a assegurar realment la recuperació.

Esta solidaritat, en el seu sentit més pur i més aferrat a allò concret, l'hem reconeguda dia darrere dia en el treball ingent de voluntaris anònims i servidors públics; i també hem comprovat —i entès— la frustració, el dolor, la impaciència, les demandes d'una coordinació més gran i més eficaç de les administracions. Perquè totes estes emocions —les que commouen i reconforten i les que fan mal i afligixen— sorgixen d'una mateixa arrel: la consciència del bé comú, l'expressió del bé comú, o l'exigència del bé comú.

Per damunt de les eventuals divergències i desacords, preval en la societat espanyola una idea nítida del que convé, del que ens beneficia a tots, i per això tenim l'interés i la responsabilitat de protegir-ho i reforçar-ho. Això ho hem pogut constatar la reina i jo, i valorar encara més al llarg d'esta dècada de regnat. És responsabilitat de totes les institucions, de totes les administracions públiques, que esta noció del bé comú es continue reflectint amb claredat en qualsevol discurs o qualsevol decisió política. El consens entorn d'allò essencial, no només com a resultat, sinó també com a pràctica constant, ha d'orientar sempre l'esfera de l'àmbit públic. No per a evitar la diversitat d'opinions, legítima i necessària en democràcia, sinó per a impedir que esta diversitat derive en la negació de l'existència d'un espai compartit.

És en este acord entorn d'allò essencial des d'on hem d'abordar els assumptes que ens preocupen i que ens afecten en maneres diferents en la nostra vida col·lectiva. La creixent inestabilitat internacional, el clima en què es desenrotlla amb freqüència el nostre debat públic, les dificultats en

l'accés a la vivenda o la gestió de la immigració són qüestions, entre d'altres, que mereixen la nostra atenció i que també vull abordar esta nit.

La immigració és un fenomen complex i d'una gran sensibilitat social que respon a causes diverses. Sense els moviments de població al llarg de la història no es podrien explicar les societats del present, que són societats obertes i interconnectades. Com que són, per tant, una realitat quotidiana, les migracions poden derivar —sense la gestió adequada— en tensions que erosionen la cohesió social.

L'esforç d'integració, que correspon a tothom, el respecte —també de tothom— de les lleis i normes bàsiques de convivència i civisme, i el reconeixement de la dignitat que tot ésser humà mereix són els pilars que ens han de guiar a l'hora de tractar la immigració. Sense oblidar mai la fermesa que requerix la lluita contra les xàrcies i les màfies que trafiquen amb persones. La manera com siguem capaços d'abordar la immigració — que també necessita una bona coordinació amb els nostres socis europeus, així com amb els països d'origen i trànsit— dirà molt en el futur sobre els nostres principis i la qualitat de la nostra democràcia.

Un altre assumpte que preocupa, sobretot els més joves, és la dificultat per a accedir a una vivenda. Les ciutats, en especial les grans urbs, actuen com a pols de creixement i generen una demanda que l'oferta no aconsegueix satisfer. És important, de nou, que tots els actors implicats hi reflexionen i s'escolten els uns als altres, que s'examinin les diferents opcions i que este diàleg conduísca a solucions que faciliten l'accés a la vivenda en condicions assumibles, en especial per als més joves i els més desprotegits, ja que esta és la base per a la seguretat, el benestar de tants projectes de vida. I realment podem fer-ho.

La nostra vida es veu afectada també per un escenari exterior cada vegada més complex i canviant, i fins i tot convuls. Veiem com amb massa freqüència es qüestiona el dret internacional, es recorre a la violència, es nega la universalitat dels drets humans o es posa en dubte el multilateralisme per a afrontar els desafiaments globals del nostre temps, com ara les crisis climàtiques i mediambientals, les pandèmies, la transició energètica o el comerç i l'escassetat dels recursos naturals. Veiem també, fins i tot, com s'arriba a discutir la mateixa validesa de la democràcia com a sistema de govern.

En este context, Espanya i els altres estats membres de la Unió Europea hem de continuar defensant amb convicció i amb fermesa, juntament amb els nostres socis internacionals, les bases de la democràcia liberal, de la defensa dels drets humans i de les conquestes en benestar social sobre les quals s'assenta el nostre gran projecte polític. Perquè Europa —la idea d'Europa— és una part essencial de la nostra identitat compartida, del llegat que devem a les generacions venidores. En un món necessitat d'actors forts i cohesionats però, sobretot, de conductes inspirades en principis i valors, i ací Europa continua sent la nostra referència més valuosa.

I si mirem cap a dins, la nostra gran referència a Espanya és la Constitució del 1978, la seua lletra i el seu esperit. L'acord en allò essencial va ser el principi fonamental que la va inspirar. Treballar pel bé comú és preservar precisament el gran pacte de convivència en què s'afirma la nostra democràcia i es consagren els nostres drets i llibertats, pilars del nostre estat social i democràtic de dret. A pesar del temps transcorregut, la concòrdia de què va ser fruit continua sent el nostre gran fonament. Conrear este esperit de consens és necessari per a enfortir les nostres institucions i mantindre-hi la confiança de tota la societat.

Un pacte de convivència es protegix dialogant; este diàleg, amb altesa i generositat, que sempre ha de nodrir la definició de la voluntat comuna i l'acció de l'Estat. Per això cal que la contesa política, legítima, però en ocasions eixordadora, no impedisca escoltar una demanda encara més clamorosa: una demanda de serenitat. Serenitat en l'esfera pública i en la vida diària, per a afrontar els projectes col·lectius o individuals i familiars; per a prosperar, per a cuidar i protegir els qui més ho necessiten. La recent reforma de l'article 49 de la Constitució, referit a les persones amb discapacitat, és un bon exemple del que podem aconseguir junts. I no podem permetre que la discòrdia esdevinga un soroll de fons constant que impedisca escoltar l'autèntic pols de la ciutadania.

M'ho heu sentit dir moltes vegades i m'agradaria tornar a repetir-ho: Espanya és un gran país. Una nació amb una història portentosa, a pesar dels seus capítols foscos, i modèlica en el desenrotllament democràtic de les últimes dècades, que ha derrotat fins i tot l'assetjament terrorista que tantes víctimes va causar. Un país amb un present que, malgrat tot el que ens queda per fer, per exemple, en matèria de pobresa i exclusió social, resulta prometedor en observar el comportament de la nostra economia — en termes, entre d'altres, de creixement, ocupació o exportacions— i el nivell general del nostre benestar social. I davant del futur, crec sincerament que els espanyols tenim un enorme potencial que ens ha d'infondre esperança, tant en l'àmbit nacional com en l'escena internacional.

Este futur rau principalment en el nostre jovent, el mateix que ha fet brillar el nostre nom als Jocs Olímpics i Paralímpics i a l'última Eurocopa, el que emprén a pesar de les dificultats i el que està a l'avantguarda de la nostra ciència; el jovent que respecta la nostra gent gran i la seua valuosa experiència, el que amb més afany exigix avenços en matèria d'igualtat, el

que es prepara a les nostres escoles, instituts, universitats, centres de formació professional, per a accedir amb energia al mercat de treball malgrat les xifres de desocupació juvenil; el jovent, en fi, que busca oportunitats i supera els obstacles a còpia de mèrit i esforç. Però, sobretot, el que ens ha omplit d'orgull acudint en massa per a donar el millor de si als carrers dels pobles afectats per la DANA.

Amb este esperit de treball i de compromís pel que és de tots, pel bé comú, acabe les meues paraules i torne al principi. Torne a tots els municipis i comarques afectats per les riuades, en molts dels quals encara queda molt per fer, on la necessitat dels veïns és tanta que fa xicotets tots els esforços, tot i no perdre l'esperança.

Que la solidaritat que ens ha unit en els moments més difícils continue present en cada gest, en cada acció, en cada decisió. Que l'ajuda arribe a tots els qui ho necessiten, perquè puguen reconstruir el futur pel qual tant han lluitat, afrontant amb coratge i dignitat els reptes d'un present de vegades implacable. Com més prompte ho aconseguim, més reforçarem el nostre sentit de comunitat, el nostre sentiment de país. Perquè la memòria del camí recorregut, la confiança en el present i l'esperança en el futur són una part ineludible, potser la més valuosa, però també la més delicada, del nostre bé comú.

Que l'esperit d'estos dies de trobada i convivència romanga l'any nou i que tingueu —vos ho desitge, juntament amb la reina i les nostres filles, la princesa Leonor i la infanta Sofía— molt bon Nadal.

Eguberri On, Feliz Navidad, Boas Festas.